

*LAMPADARUL
DE AUR*

Întoarcerea la Dumnezeu

Stephen Kaung

Întoarcerea la Cristos și nevoia de întoarcere

Deschideți vă rog la:

Efeseni 1:9-10 „*făcându-ne cunoscută taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Cristos, cele din ceruri și cele de pe pământ.*”

Osea 6:1-3 „*Veniți să ne întoarcem la Domnul! Pentru că El a sfâșiat, și El ne va vindeca; El a lovit, și El ne va lega rana. În două zile ne va reda viața; a treia zi ne va ridica și vom trăi înaintea feței Lui. Și vom cunoaște, vom căuta să-L cunoaștem pe Domnul; arătarea Lui este sigură ca zorile și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie care adapă pământul.*”

1Petru 2:25 „*Pentru că rătăcești ca niște oi, dar acum v-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre.*”

(Trad. București, 2001)

Să ne rugăm: „*Doamne scump, așa cum stăm în prezența Ta, privim spre Tine ca să ne vorbești. În aceste zile, cuvintele Tale sunt rare. Foamea după Cuvântul Tău este mare. Așa că, Doamne, Te rugăm să vorbești fiecăruia dintre noi. Dă-ne duhul de înțelepciune și de descoperire ca să Te cunoaștem într-un mod viu și real. Doamne, avem nevoie disperată de Tine în acest ultim ceas. Ascultă strigătul nostru. Îți cerem aceasta în scumpul Tău Nume, Amin.*”

Îi mulțumim lui Dumnezeu că în acest an ne-a dat această temă: aducerea tuturor lucrurilor împreună, în Cristos. Cred că nu există un subiect mai bun decât acesta în acest ultim ceas. Din veșnicii, voia lui Dumnezeu a fost să adune toate lucrurile în Cristos. Aseară, fratele nostru a amintit faptul că aducerea împreună sau strângerea sau cuprinderea tuturor lucrurilor se referă la unul și același lucru. Chiar înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu, după buna Sa plăcere, Și-a propus în Sine Însuși acest scop. Și acest scop este ca toate lucrurile să fie adunate

împreună în Cristos, lucrurile din cer și cele de pe pământ. Fratele nostru a menționat deja faptul că în Romani, capitolul 13 avem același cuvânt „cuprins”. Și probabil că acest verset ne dă explicația la ceea ce se înțelege prin „aducere împreună”, „cuprindere”. În această dimineață aș dori să subliniez ceea ce fratele nostru a menționat aseară, pentru că este foarte important să înțelegem ce înseamnă cu adevărat aducerea împreună a tuturor lucrurilor, în Cristos Isus.

Există multe porunci. Dar aceste porunci ale lui Dumnezeu: să nu ucizi, să nu comiți adulter, să nu furi, să nu poftești, toate sunt cuprinse într-un singur cuvânt. Și acest cuvânt este *dragostea*. Pentru că dragostea este totul. Cu alte cuvinte, toate aceste porunci ajung la noi sub formă de scrieri.(scriptic, ca slovă). Dar slova omoară, pe când duhul din spatele lor, care este dragostea, dă viață. Dragostea este duhul, realitatea din spatele tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Același lucru este valabil și aici. Dumnezeu a creat toate lucrurile, cele din cer și cele de pe pământ. Dar ele sunt lucruri. Duhul, realitatea din spatele lor este Cristos. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu a făcut toate lucrurile, El le-a făcut în Cristos, prin Cristos și pentru Cristos. Toate au fost făcute în Cristos, toate sunt expresii ale lui Cristos, toate sunt menite să-L slăvească pe Cristos, sunt pentru El. Și acesta este motivul care se află în spatele creării tuturor lucrurilor.

Domnul nostru Isus este realitatea tuturor lucrurilor, destinul tuturor lucrurilor, duhul tuturor lucrurilor. Prin urmare, aducerea împreună a tuturor lucrurilor înseamnă, pur și simplu, că toate vor manifesta slava lui Cristos. Acesta este singurul motiv pentru existența acestor lucruri, adevărata semnificație a acestor lucruri; orice lucru exprimă ceva din Cristos. Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu.

În Efeseni scrie: „...la *împlinirea timpurilor*... să adune toate lucrurile în Cristos”, ca și cum este ceva ce încă nu a luat ființă. Trebuie să așteptăm până la *împlinirea timpurilor*, și abia atunci lucrurile vor începe să-L arate pe Cristos, să-L glorifice, să vorbească doar despre Cristos. Acest fapt ne spune că ceva s-a întâmplat. Pentru că atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, ele erau cuprinse toate în Cristos, toate arătau slava Lui. „Cerurile spun slava Ta și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”. Omul este capodopera creației lui Dumnezeu. A fost creat după chipul și asemănarea Sa. Acesta a fost începutul și aceasta a fost voia lui Dumnezeu,

și anume ca totul să vorbească despre Cristos, pentru că El este centrul, ținta planului veșnic al lui Dumnezeu. Biblia ne spune că toate lucrurile, toată creația subzistă în El. Cu alte cuvinte, toate lucrurile își găsesc locul în El, sunt așezate împreună în El.

Dar, din nefericire, ceva s-a întâmplat; lucrurile au început să decadă, să se depărteze de Cristos. S-au dezintegrat și au ajuns goale și stricate, pentru că păcatul a pătruns în această lume. Mai întâi a avut loc răzvrătirea îngerilor, apoi a urmat căderea omului. Toate lucrurile au ajuns stricate, ele nu mai arată slava lui Cristos. Toate lucrurile s-au răzvrătit împotriva lui Cristos, și-au pierdut semnificația, menirea.

Dar, slavă Domnului, planul Său nu eșuează niciodată. O dată ce El a hotărât ceva, va duce la îndeplinire. De fapt, în gândul lui Dumnezeu, omul are o mare contribuție la această chestiune a aducerii tuturor lucrurilor împreună în Cristos. Mai întâi, Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. De ce? Pentru că Dumnezeu vrea să-l folosească pe om ca instrument pentru aducerea tuturor lucrurilor înapoi, la picioarele lui Cristos. Astfel, vedem că, după ce i-a creat pe Adam și pe Eva, i-a așezat în Grădina Edenului și le-a spus: „Supuneți toate lucrurile. Ele nu se află la locul lor, de aceea sunteți însărcinați să le supuneți, să aduceți înapoi toate lucrurile la picioarele lui Cristos, pentru ca El să fie arătat, manifestat, glorificat în toate”. Dar primul om a căzut.

Apoi Dumnezeu l-a trimis pe singurul Său Fiu preaiubit în această lume ca Om, și, de pe această poziție de Fiu al omului, El l-a supus lui Dumnezeu toate lucrurile. Pe crucea Calvarului, Domnul nostru Isus a supus totul și a adus totul înapoi la Dumnezeu. Dar El vrea ca poporul Său răscumpărat să ia parte la această misiune extraordinar de mare. De fapt, ea este cea mai mare misiune pe care a dat-o vreodată poporului Său răscumpărat. Noi suntem acest popor. Frați și surori, este voia lui Dumnezeu ca noi să fim un instrument în mâinile Sale prin care să aplice biruința lui Cristos asupra tuturor lucrurilor. Mai întâi în propriile noastre vieți, apoi să aducă toate lucrurile la picioarele lui Cristos Isus. O responsabilitate uriașă.

De aceea, la această conferință am dori să cugetăm adânc, înaintea Domnului, la aducerea împreună a tuturor lucrurilor în Cristos. Pentru că noi, răscumpărații Domnului, jucăm un rol foarte important în acest proces. Dacă aceasta nu se va întâmpla mai întâi în viața noastră, nu se va întâmpla

niciodată tuturor lucrurilor. Noi trebuie să fim primii. Dumnezeu trebuie să-Și facă lucrarea mai întâi în noi, apoi, prin noi, să aducă toate lucrurile la picioarele lui Cristos. Iată cât este de important! Prin urmare, nădăjduiesc, frați și surori, că în aceste zile cât vom fi adunați împreună, nu vom avea doar un subiect de discuție, o temă, nu vom auzi ceva și apoi vom uita totul, ci vom fi atinși în adâncul ființei noastre și vom fi transformați, de aici înainte, prin harul lui Dumnezeu. Aceasta este rugăciunea noastră.

Prin mesajul său, fratele nostru Dana Congdon a urmărit să-L prezinte pe Cristos. Eu vreau să vorbesc despre întoarcere, întoarcerea la Cristos. Fratele nostru Lance va vorbi despre faptul de a fi gata pentru Cristos.

„Întoarcere la Cristos” – expresia în sine sugerează faptul că nu suntem acolo unde ar trebui să fim. Pentru că dacă am fi acolo unde ar trebui, în voia lui Dumnezeu, atunci n-am avea motiv să ne întoarcem. Se înțelege, deci, că ceva nu e în ordine cu noi. Ne-am îndepărtat de Cristos. Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, vedem cu tristețe că, din primele zile ale istoriei omenirii, a apărut nevoia de întoarcere. Adam și Eva au fost așezați în Grădina Edenului, grădina desfătărilor. Dumnezeu venea să aibă părtășie cu omul. Apoi, nu știm după cât timp, Dumnezeu a venit în grădină, dar omul s-a ascuns printre copaci. N-a putut să stea față în față cu Dumnezeu. Și Dumnezeu a întrebat: „Adame, unde ești?” Acesta este strigătul lui Dumnezeu către om: „Întoarce-te, întoarce-te la Mine!” În istoria copiilor lui Israel vedem că Dumnezeu a răscumpărat pe poporul Său din robie, l-a adus la Sine Însuși. Dumnezeu li s-a descoperit, le-a vorbit, le-a dat legile, pentru ca ei să fie poporul Său deosebit, o națiune de preoți care să-I slujească lui Dumnezeu și scopului Său. Dar priviți în istorie! În ciuda a tot ceea ce făcuse Dumnezeu pentru ei: le-a arătat cât de plin de dragoste era, cum le purta de grijă, totuși, în pustie ei L-au ispitit de zece ori. S-au răzvrătit împotriva Lui în așa măsură, încât prima generație a murit în pustie. În îndurarea Sa, Dumnezeu a permis generației următoare să intre în țara Făgăduinței. Dar priviți în istorie! La scurt timp după ce a murit Iosua și prima generație de bătrâni care L-au cunoscut pe Dumnezeu, israeliții s-au depărtat de El. Pe vremea Judecătorilor, istoria este tristă, tragică. Dumnezeu a ridicat judecători pentru a ușura situația copiilor Lui pentru o vreme, dar, după moartea judecătorilor, ei reveneau, ca de obicei, la starea lor. Pe vremea Împăraților, Dumnezeu a trebuit să trimită prooroci

ca să-i cheme înapoi. Vocea profetică a tuturor acestor prooroci ridicăți de Dumnezeu pentru poporul Său vestea același mesaj: „Întoarceți-vă! Veniți înapoi! Nu vă încăpățânați, nu vă înțepeniți grumazul, nu vă împietriți inima, Dumnezeu vrea ca să vă întoarceți!” Gândiți-vă la Osea, pe vremea lui Ieroboam. Deja am citit din Osea 6 că Dumnezeu i-a chemat să se întoarcă la El. E-adevărat că Dumnezeu i-a și pedepsit, dar de ce a făcut-o? Dumnezeu ne pedepsește pentru că ne iubește. El voia ca ei să se întoarcă și să fie vindecați. „Întoarceți-vă!” Voia să-i aducă la viață, să-i ridice, să vină la ei ca roua de dimineață, ca ploaia târzie. Vedeți inima lui Dumnezeu!

Mai târziu, Dumnezeu îl ridică pe Isaia. Și pe măsură ce citim această carte, vedem că Dumnezeu spune în repetate rânduri: „Întoarceți-vă! Căutați-Mă și Mă veți găsi!” Chiar în ultimele zile ale lui Iuda, Dumnezeu l-a ridicat pe Ieremia. El a plâns, a chemat pe copiii lui Israel să se întoarcă, căci numai dacă se întorceau, Dumnezeu avea să-i cruțe; pentru că inima Lui era plină de dragoste pentru ei. Dar ei n-au ascultat.

După șaptezeci de ani, prin harul lui Dumnezeu, o rămășiță s-a întors la Ierusalim ca să rezidească Templul, să îl readucă în starea de la început, ca o mărturie a lui Dumnezeu pe pământ. Dar ascultați ce spune Maleahi: Dumnezeu a spus: „Întoarceți-vă la Mine!” Dar ei au spus: „La ce să ne întoarcem? N-avem nici un motiv. Suntem bine, suntem așa cum trebuie. Nu am rezidit oare Templul? Nu se citește oare Legea? Citim chiar și Proorocii. Nu se fac rugăciuni în Templu? Nu avem preoții? Nu avem Farisei și Cărturari care să ne învețe Legea? Suntem cei mai religioși oameni de pe pământ! La ce să ne întoarcem?” Frați și surori, o istorie tristă! Foarte tristă!

Când ajungem la Noul Testament, mie mi se pare destul de ciudat că acest cuvânt „întoarceți-vă”, în sensul „întoarceți-vă la Dumnezeu”, nu apare foarte des. 1Petru 2:25 este unul dintre rarele exemple în acest sens. „V-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre”. Dar când citim Noul Testament, întâlnim un alt cuvânt folosit în locul expresiei „întoarceți-vă”. „Întoarceți-vă” pare a fi prea blând. Așadar, corespondentul lui din Noul Testament este „pocăiți-vă”. Un cuvânt drastic, „pocăiți-vă!” Timp de patru sute de ani, Dumnezeu a păstrat tăcerea față de poporul Său. Apoi, deodată, un glas în pustie: Ioan Botezătorul! Și care a fost mesajul? „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape!”

Acest mesaj este pentru poporul lui Dumnezeu, nu pentru lume. Desigur, lumea are nevoie de pocăință, dar acest cuvânt este pentru poporul lui Dumnezeu, pentru poporul ales. „Pocăiți-vă! Nu vă gândiți că sunteți într-o stare bună, nu vă închipuiți că poziția pe care vă aflați este cea bună, nu vă gândiți că sunteți bine văzuți în ochii lui Dumnezeu. Nu vă închipuiți că ați ajuns desăvârșiți pentru că sunteți religioși. Sunteți departe de așa ceva. Pocăiți-vă! Întoarceți-vă cu 180ș”. De ce? Dintr-un motiv pozitiv: Împărăția cerurilor s-a apropiat. Gata cu joaca. Realitatea e pe punctul de a se arăta. Luați aceasta în serios. Trebuie să vă pregătiți pentru venirea Împărăției cerurilor. Chiar Domnul nostru, când Și-a început slujirea, a transmis același mesaj: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor se apropie!” După slujirea Lui perfectă de trei ani, care a fost rezultatul? „Aveți urechi, dar nu auziți. Aveți ochi, dar nu vedeți. Inima vi s-a împietrit. Ierusalime, Ierusalime! De câte ori am vrut să te strâng sub aripile Mele, dar n-ai vrut.”

Frați și surori, aceștia reprezintă poporul lui Dumnezeu. Slavă Domnului că El a ridicat un popor nou: Biserica. Voi și eu. Noi suntem poporul lui Dumnezeu. El Și-a încredințat mărturia și Numele în mâinile noastre. El ne-a dat misiunea de a ne alătura Lui pentru împlinirea acestei lucrări de aducere a tuturor lucrurilor la picioarele Sale. Priviți la biserica timpurie. Cum onorau ei Numele Domnului Isus! Cum stăruiau ei în învățătura apostolilor, în părtășia frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni! Ce putere arătau ei lumii! Putere spirituală, și nu putere sufletească, lumească. Puterea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. Cât de curat trăiau! Erau numiți creștini, pentru că erau nu doar urmași ai lui Cristos, ci și asemenea lui Cristos. Cristos îi adunase în Sine Însuși, erau cuprinși în Cristos. Erau uniți de Cap, pentru că se pusese ră cu toții sub Capul care era Cristos. Se adunau împreună pentru Cristos. Cristos era totul și în toți.

Dar ce vedem spre sfârșitul primului secol?

În Apocalipsa, capitolele 2 și 3, iată-L pe Domnul nostru înviat, în postură de Mare Preot al Locului sfânt, făcut nu de mână omenească. Cu alte cuvinte, El este Cel care slujește în Biserică. Și, pe când umbla El în mijlocul celor șapte biserici din Asia, ce a văzut? Efesul, acea biserică glorioasă! Cu un început atât de glorios! Cuvântul puternic al lui Dumnezeu și lucrarea Sa puternică erau vizibile în acea cetate. Erau oameni care aveau dragostea dintâi. Când Pavel, aflat în închisoarea romană, a

scris acea scrisoare efesenilor, el a putut să le împărtășească întregul plan al lui Dumnezeu, fără să le ascundă ceva. Nu pentru că erau mai inteligenți decât colosenii, ci pentru că inima lor era în întregime predată Domnului. La sfârșitul acelei scrisori, Pavel le-a zis: „Harul fie cu toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu cu o dragoste nepieritoare” (RSV) Ei Îl iubeau pe Dumnezeu cu o dragoste nepieritoare. Acesta a fost Efesul! Dar foarte curând, dacă citiți în Apocalipsa, capitolul 2, vă vine să plângeți. În exterior, totul se desfășura ca de obicei. Domnul nostru a spus: „Știu. Știu osteneala ta, lucrarea ta, știu răbdarea ta, știu cunoștința ta. Dar unde este dragostea din spatele osteneții tale? Unde este credința din spatele lucrărilor tale? Unde este nădejdea din spatele răbdării tale?” Ei n-au realizat faptul că se depărtaseră. Credeau că sunt tot în starea de la început. Credeau că sunt bine. Dar Domnul nostru privește la inimă. El cercetează inima, cunoaște ce se află în adâncul ei. El a spus: „Sunt împotriva ta!” Este un cuvânt tare: „Sunt împotriva ta, pentru că ți-ai pierdut dragostea dintâi”. „Când aveai dragostea dintâi, Eu eram totul pentru tine. Făceai totul pentru Mine, răbdai pentru Mine. Dar acum M-ai pierdut din vedere, mergi înainte pe cont propriu. Nimeni n-a observat, nici tu n-ai observat, dar Eu sunt rănit, adânc rănit. Pocăiește-te și fă lucrările dintâi, altfel îți voi lua sfeșnicul. Tu Nu Mă mai reprezintă pe Mine.”

Frați și surori, o istorie tristă! Priviți la Laodiceea. Ei se și mândreau: „Sunt bogat, nu duc lipsă de nimic, am totul!” Nici cald, nici rece, doar căldicel. Și Domnul stătea la ușă și bătea. Frați și surori, profetic vorbind, biserica din Laodiceea reprezintă biserica din vremea de pe urmă, vremea în care ne aflăm noi. Suntem noi în această stare? Putem să-i înșelăm pe oameni, ne putem înșela și pe noi înșine, dar pe El nu-L putem înșela, El cunoaște totul. Prin urmare, se ridică întrebarea: Este nevoie de întoarcere? Frați și surori, pe tot cuprinsul Bibliei vedem că Dumnezeu Își cheamă poporul, din nou și din nou, să se întoarcă. Nu doar în Vechiul, ci și în Noul Testament. Noi, ca popor al Lui, trebuie să stabilim un lucru înaintea Domnului, altfel n-are rost să continuăm această conferință. Fiecare trebuie să răspundă la această întrebare: Am eu nevoie să mă întorc la Cristos? Suntem noi mulțumiți de starea noastră spirituală? Pe de o parte, pentru că știm că nu suntem desăvârșiți, renunțăm? Nu ne putem întoarce dacă ne gândim că Dumnezeu ne-a părăsit. Deci, mergem mai departe ca de obicei. Dar rețineți: inima lui Dumnezeu plânge: „Veniți înapoi, întoarceți-vă!” Unde

ești? Lui Dumnezeu Îi e dor de tine. Suntem noi ca și cei din Laodiceea, înșelându-ne singuri, gândind că nu avem nevoie să ne întoarcem? La ce să ne întoarcem?

Întotdeauna vor exista două reacții. Când Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem, putem avea una din cele două reacții. O reacție este aceasta: La ce să mă întorc? Sunt bine așa cum sunt. Oare nu sunt mai bun decât cei din lume? Chiar dacă nu sunt prea diferit de ei. Oare nu citesc Biblia, nu mă rog, făcându-mi astfel datoria? Nu merg la biserică? Știți ce? Nu sunt perfect, dar starea mea este mult mai bună decât cea a oamenilor din această lume. Da, când am lucruri importante de făcut, Îl las deoparte pe Dumnezeu pentru un timp. Dar e ceva normal, nu-i ieșit din comun, toată lumea face așa. Eu de ce n-aș face? Frați și surori, putem adopta această atitudine, ca și fariseii și cărturarii. Când Ioan Botezătorul chema la pocăință, ei n-aveau nevoie de așa ceva. Ei credeau că tot ce le trebuia era doar o mică îmbunătățire. Să se pocăiască?...Aceasta era prea mult!

Sau, frați și surori, putem adopta o altă atitudine. În Cuvântul lui Dumnezeu, îl găsim pe Iov care, la sfârșit, când a văzut slava lui Dumnezeu, dreptatea proprie i-a apărut ca niște zdrențe murdare. El era un om drept, singurul drept de pe pământ la acea vreme. Dumnezeu a putut să-l provoace pe Satan cu privire la Iov. „L-ai văzut pe robul Meu Iov? Temător de Dumnezeu, drept. Dar este ceva în el care este din Iov, și nu din Cristos, și anume dreptatea lui proprie. Dumnezeu i-a permis lui Satan să-l atace. Iov și-a vărsat inima: „Sunt drept, pot sta înaintea lui Dumnezeu, dacă m-ar auzi Dumnezeu! Mi-aș susține nevinovăția!” Dar, frați și surori, o simplă vedere a lui Dumnezeu e de-ajuns! Dumnezeu nu dă explicații niciodată. El Își arată slava, atât. Și ascultați ce-a spus Iov: „Mi-e scârbă de mine, mi-e teamă de mine, mă urăsc. Mă pocăiesc în praf și cenușă.”

Vă amintiți de David, un om după inima lui Dumnezeu. Dar a păcătuit. Apoi a scris Psalmul 51. „Curățește-mă, dă-mi o inimă curată. Dacă ai vrea jertfe, ți-aș aduce, dar nu vrei. Tot ce pot să-ți aduc este o inimă zdrobită și mâhnită”. Frați și surori, ascultați rugăciunea lui Daniel. Interesant că toate aceste rugăciuni de pocăință sunt în capitolul 9. În Daniel 9 găsim rugăciunea lui. Daniel era un om preaiubit de Dumnezeu. Aproape desăvârșit. Dar cum s-a rugat, cum s-a pocăit el! Ascultați și rugăciunea lui Ezra, tot în capitolul 9, din cartea lui, și rugăciunea lui

Neemia, în Neemia 9. Rugăciunea acestor oameni este o rugăciune de întoarcere, întoarcere la Dumnezeu.

Prin urmare, astăzi avem de făcut o alegere. O, frați și surori, problema noastră cea mai mare este că îi vedem pe alții, ne vedem și pe noi înșine, dar nu-L vedem pe Cristos. O rază, o descoperire, o revelație, o viziune a lui Cristos ne-ar aduce pe genunchi, am cădea cu fața la pământ. Așa cum a spus Daniel: Mi s-a schimbat culoarea feței. Trebuie să mă întorc.

Dați-mi voie să vă pun o întrebare, pe care mi-am pus-o și mie: Este viața mea cuprinsă în Cristos? Este ființa mea adusă în întregime în Cristos? Duhul, sufletul și trupul, sentimentele, emoțiile, gândurile, părerile, voința mea, toate acestea sunt aduse în Cristos? Aduse împreună în Cristos? Este Cristos cel dintâi în viața mea? Când se întâmplă ceva, care-mi este primul gând? Ce iau în calcul pentru început? Mai sunt dispus să părăsesc totul și să-L urmez? Sau m-am schimbat? Păstrez ceva pentru mine? Când Îl slujesc, o fac din dragoste sau din constrângere, din datorie? Este Cristos totul și în toate pentru mine? Este vreun aspect al vieții mele pentru care Cristos stă la ușă și bate? Frați și surori, când mi-am pus această întrebare, cum am răspuns? Doamne, ai milă de mine! Readu-mă la Tine! Acesta este strigătul inimii mele și, frați și surori, fie ca acesta să fie strigătul inimii fiecăruia dintre noi. El ne va aduce la viață, El ne va ridica, va veni la noi ca roua de dimineață și ca ploaia târzie. O, Dumnezeule, ai milă de noi!

Doamne scump, nu lăsa să fim așa de încăpățânați, așa de înșelați, încât să ne gândim că n-avem pentru ce să ne întoarcem. Fie ca Duhul Tău să cerceteze inima fiecăruia dintre noi, să pătrundă în locurile ascunse și să ne aducă la pocăință. Slavă ție, Tu ești nădejdea noastră. „Cristos în voi, nădejdea slavei”. Fii lăudat! În scumpul Tău Nume, amin.”

Urmările întoarcerii la Cristos

Efeseni 1: 9-10 „după ce ne-a făcut cunoscut misterul voii Sale, potrivit cu buna Lui plăcere pe care a hotărât-o în Sine Însuși, pentru ca la împlinirea vremurilor să-l ducă la îndeplinire, pentru a-și uni iarăși în unul, în Cristos, toate lucrurile, atât cele din ceruri, cât și cele de pe pământ.”

Romani 8:28-30 „Dar noi știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, spre binele celor care sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și predestinat ca să fie asemenea imaginii Fiului Său, ca El să fie primul născut între mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a predestinat, pe aceia i-a și chemat, și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și justificat, și pe aceia pe care i-a justificat, i-a și glorificat.”

I Ioan 3:1-3 „Vedeți ce fel de dragoste ne-a arătat Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu! De aceea lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă; dar știm că, atunci când se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.”

Apocalipsa 5: 10 „Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.”

Să ne rugăm: „Doamne scump, dorința inimilor noastre este să vedem slava Ta. Deși lui Moise nu i-a fost îngăduit să-ți vadă fața, ci numai spatele, noi astăzi putem să vedem slava Ta pe fața Domnului nostru Isus. O, Doamne, arată-Te și nouă, pentru ca să fim capturați, atât de capturați de Tine, încât să ne predăm ție în totalitate și să-ți dăm voie să fii totul în noi toți. Doamne, rugăciunea noastră este ca totul să fie din Cristos, și nimic din noi înșine. Încredințăm acest timp în mâinile Tale iubitoare și credem că Duhul Tău va vorbi și va lucra în fiecare din noi. Doamne, Tu ne cunoști. Totul este descoperit înaintea Ta. Noi suntem descoperiți înaintea Ta, cercetează-ne, curățește-ne și ia-ne în stăpânire. Îți cerem aceasta în Numele Tău scump, Amin.”

Mulțumim lui Dumnezeu pentru tema pe care ne-a dat-o de această dată: Unirea tuturor lucrurilor în Cristos. Rugăciunea noastră sinceră este ca aceasta să nu rămână doar o temă, ci să fie un adevăr, o realitate în fiecare dintre noi. Mulțumim Domnului pentru aceste câteva zile în care putem să ne punem sub lumina feței Lui, ca El să strălucească peste noi, să dea la o parte orice lucru din viața noastră care-I stă în cale. Să-I dăm voie să vină în inimile noastre și să ne umple pe deplin, pentru ca Dumnezeu să fie slăvit.

Vorbim despre întoarcerea la Cristos. Cu toții, fie că suntem creștini de multă vreme, fie că suntem de curând veniți la Domnul, simțim adânc o mare nevoie de a ne întoarce la Cristos. Motivul pentru care lucrurile sunt așa cum sunt în viața noastră este acela că adesea suntem foarte mulțumiți de noi înșine, foarte liniștiți, ca și cum totul ar fi în regulă cu noi, ca și cum, dacă Domnul ar veni astăzi, am putea să stăm față-n față cu El. Dar cât de mult ne înșelăm! Pentru că inimile noastre sunt mai înșelătoare decât orice. Cine cunoaște inima? Doar Dumnezeu este Cel care o încearcă și care ne cercetează. Frați și surori, dacă venim în lumina feței Sale, nici unul dintre noi nu poate sta înaintea lui Dumnezeu. Avem multe lucruri pentru care să ne pocăim. Începem să realizăm cât de departe, foarte departe, suntem de Domnul nostru. El ne-a răscumpărat, El a plătit un preț așa de mare pentru noi și, cu toate acestea, unde ne aflăm noi? Avem nevoie să ne întoarcem, iar calea de întoarcere presupune, înainte de toate, să ne trezim din somnul nostru, să realizăm că ne-am depărtat. În lumina Sa vedem lumina. Frați și surori, doar lumina Sa ne poate arăta starea reală în care ne aflăm, și asta pentru ca să ne pocăim, căci am ajuns să fim lipsiți de slava lui Dumnezeu. Când ne pocăim, facem un pas sigur pe calea de întoarcere. La fel și fiul risipitor, și-a adus aminte cât belșug era în casa tatălui său, dar el murea de foame, fără rost. S-a ridicat și s-a întors acasă.

Prin urmare, frați și surori, nădăjduim că, în momentul de față, fiecare din noi, fără excepție, se află pe drumul de întoarcere la Cristos. Întoarcerea înseamnă a te întoarce la Cristos, a te întoarce la lucrarea terminată a lui Cristos. Întorcându-ne însă la lucrarea terminată a lui Cristos, ne întoarcem la Cristos Însuși.

Scrisoarea către Galateni a fost arma de luptă a lui Martin Luther. El a folosit această scrisoare în lupta împotriva sistemului romano-catolic. El

spunea: „M-am căsătorit cu această carte, întrucât ea ne arată îndreptățirea prin credință”. Credincioșii galateni începuseră să se depărteze de cuvântul curat al Evangheliei lui Isus Cristos. Fuseseră momiți de o altă evanghelie, alta decât Evanghelia - Vestea bună. Începuseră să se încreadă în faptele cărnii, crezând că astfel puteau ține Legea lui Dumnezeu. Însă au căzut din harul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a încercat să-i aducă înapoi, să le arate că omul poate fi îndreptățit numai prin credința în Cristos Isus.

Când Duhul Sfânt ne convinge de păcatele noastre și ne convinge de faptul că Isus Cristos este singurul Mântuitor al lumii, atunci ne întoarcem la El, crezând în Sângele Său care ne aduce răscumpărarea și îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu.

Frați și surori, ce este îndreptățirea? Ce anume face posibil să ne înfățișăm înaintea unui Dumnezeu drept? Cum am putea sta înaintea Lui ca și cum nu am fi păcătuit niciodată? Ce anume face posibilă pentru noi venirea înaintea lui Dumnezeu cu o asemenea îndrăzneală? Iată ce anume: noi suntem îmbrăcați cu Cristos. Când Dumnezeu Se uită la noi, Îl vede pe Cristos. Suntem ascunși în El și aceasta ne dă îndrăzneală să stăm înaintea lui Dumnezeu. Cristos este îndreptățirea noastră. Prin urmare, vedem că întoarcerea nu înseamnă doar o întoarcere la ceea ce El a făcut pentru noi, ci la Cel care ne-a îndreptățit. Adesea, când citim scrisoarea către galateni, ne gândim că ea are o conotație negativă; dar parcurgând-o cu grijă, vedem că mesajul ei este cât se poate de pozitiv pentru noi, deoarece în el ni se spune că suntem îndreptățiți ne întoarcem la Cristos. De exemplu, în Galateni 1: 15 scrie: „Dumnezeu... a binevoit să descopere pe Fiul Său în mine”. Aceasta este Evanghelia. Evanghelia nu înseamnă numai a fi îndreptățit, ci înseamnă și că lui Dumnezeu I-a făcut plăcere să-L descopere pe Fiul Său în mine. Apoi continuă în capitolul 2, versetul 20: „Am fost răstignit cu Cristos și nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Acum trăiesc în trup prin credință, dar nu credința mea, ci credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine”. Mai departe, în capitolul 4, versetul 17: „...până ce Cristos va lua chip în voi”. Deci, frați și surori, ce este Evanghelia? Unde ne duce îndreptățirea? Ne duce la Cristos. Cristos revelat în noi, Cristos trăind în noi și Cristos luând chip în noi. Aceasta înseamnă întoarcerea la Cristos.

Dacă citim 1Corinteni, constatăm că ea este o altă scrisoare deprimantă. Pavel le-a scris: Ați fost sfințiți, ați fost numiți sfinți, gândiți-vă la asta!

Acești credincioși corinteni au fost sfințiți de Dumnezeu, erau numiți sfinți. Astăzi, dacă cineva ar veni la tine și te-ar întreba: „Ești sfântul cutare?”, care ți-ar fi reacția? „O, nu sunt vrednic!” Dar ești! Noi suntem numiți sfinți, îndreptățiți, sfințiți de Domnul nostru Isus. Dar priviți la acești credincioși corinteni. Erau carnali, trăiau după carnea lor, nu erau altfel decât oamenii din lume. Trăiau în păcate grele, se înșelau unii pe alții, se acuzau unii pe alții în tribunale omenești. Le plăcea să mănânce și să bea; nici la străngerile lor nu era rânduială. În ceea ce privește credința, nu credeau în înviere. Aveau o viață stricată.

Singura răscumpărare este în Isus Cristos și în El răstignit. Sfințirea este Isus Cristos și El răstignit. Crucea Lui este cea care lucrează în viețile noastre, dând morții carnea și faptele ei, lumea și păcatul, pentru ca Cristos să trăiască în noi și să fie sfințirea noastră. Dumnezeu L-a făcut înțelepciune, îndreptățire, sfințenie și răscumpărare.

Deci, frați și surori, pentru credincioșii corinteni, întoarcerea la Cristos presupunea ca ei să fie eliberați total de carne prin crucea Domnului nostru Isus, pentru ca Cristos să fie sfințirea lor, căci Cristos locuia în ei.

Să trecem acum la scrisoarea către Coloseni. Credincioșii coloseni căutau perfecțiunea. Ei voiau să fie perfecți și, datorită acestei dorințe de a fi perfecți, ajunseseră la așa numita erezie a colosenilor. Este un amestec ciudat de misticism și ritualism. Ne-am gândi că aceste două entități nu merg împreună, dar ciudat, adesea vedem că misticismul și ritualismul își dau mâna. Ei căutau perfecțiunea sau, ca să folosim un alt cuvânt, se glorificau prin erezia lor. Prin urmare, apostolul Pavel încearcă să-i ducă înapoi să vadă că toată plinătatea dumnezeirii locuiește, trupește, în Cristos. Voi sunteți desăvârșiți în El. Cristos în voi, nădejdea slavei. Deci, frați și surori, ce este glorificarea? Glorificarea înseamnă că Cristos ia chip în voi. Măsura în care Cristos ia chip în voi este măsura în care sunteți glorificați.

Scrisoarea către Filipeni. Nu este o altă scrisoare care să arate mai bine viața launtrică a lui Pavel. Aici el ne destăinuie un secret al vieții sale creștine. Care este acesta? Unul foarte simplu: „Pentru mine, a trăi este Cristos”. Acesta este secretul.

2 Corinteni este scrisoarea care arată slujirea apostolului Pavel, secretul slujirii sale. Care este acest secret? Slujirea nu înseamnă doar a face o lucrare, slujirea înseamnă a-L da pe Cristos celorlalți. Pavel nu este decât

un vas de lut, dar în acest vas de lut se află o comoară. Pentru ca lumina acestei comori să strălucească și să dea viață altora, vasul de lut trebuie spart, zdrobit. Acest lucru explică secretul slujirii lui Pavel. El era un om zdrobit, murea în fiecare zi, purta omorârea lui Isus în viața lui, pentru ca viața lui Isus să fie în el și, de asemenea, în alții.

Deci, frați și surori, ce înseamnă întoarcerea la Cristos? Înseamnă întoarcerea la ceea ce este El, înseamnă a-L lăsa pe El să fie totul pentru noi. În această dimineață am dori să cugetăm la urmările întoarcerii la Cristos.

Noi ne-am întors la Cristos. Care sunt urmările? Cea dintâi și cea mai importantă este împlinirea planului veșnic al lui Dumnezeu. Frați și surori, Dumnezeu nostru Se orientează după un plan. Chiar de la bun început, înainte de întemeierea lumii, El a alcătuit un plan în Sine Însuși, care a fost numit "taina veacurilor". El este Dumnezeu care planifică, nu face nimic la întâmplare. „...după buna plăcere a voii Sale Și-a alcătuit un plan slăvit în Sine Însuși...” Din păcate, prin natura noastră, noi nu ne orientăm după un plan, ci ne lăsăm conduși de nevoia noastră. Și pentru că ne orientăm după nevoie, suntem concentrați asupra noastră. Așa stau lucrurile în ceea ce ne privește, dar Dumnezeu Se orientează după un plan. Prin urmare, când ne întoarcem la Cristos, orientarea noastră se schimbă. Suntem izbăviți de felul de a ne orienta după nevoie și urmăm acum orientarea după un plan. Suntem izbăviți de tendința de a ne concentra asupra noastră, ca să putem să ne concentrăm asupra lui Cristos. Biblia ne spune că în inima lui Dumnezeu era ascunsă de-a lungul veacurilor o taină, un secret. Toate lucrările Sale au fost guvernate de acest secret. El n-a făcut niciodată nimic separat de acest plan tainic. Întrucât secretul este atât de glorios, n-a putut să-l împărtășească imediat omului. Dar, din loc în loc, se pare că a lăsat câteva indicii cu privire la taina veacurilor, la planul veșnic, la voia Sa ascunsă. De fapt, dacă citiți Vechiul Testament, veți vedea că El a fragmentat acest secret, dezvăluind părțile din el ici și acolo, dându-ne o idee despre planul Său. Să luăm exemplul lui David. David nu a fost doar împărat, el a fost și prooroc. Să citim Psalmul 2: 6-8 „Și Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele”. Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: ‚Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire.” El a spus: „Tu ești Fiul Meu, astăzi

Te-am născut. Cere-Mi și-ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire”.

Să citim în Proverbe, capitolul 8. Aceasta este înțelepciunea lui Solomon, fiul lui David. În Proverbe 8, Fiul lui Dumnezeu este personificat ca Înțelepciune. Versetele 22-30 : „Domnul mă avea la începutul căii Sale, înaintea lucrărilor Sale de demult. Din eternitate am fost unsă, de la început, înainte de a fi pământul. Când nu erau adâncuri am fost născută, când nu erau izvoarele bogate în apă. Înainte de a fi fost întemeiați munții, înaintea dealurilor, am fost născută, când El încă nu făcuse pământul, nici câmpiile, nici începutul pulberii lumii. Când El pregătea cerurile, eu eram acolo; când trăgea un cerc pe fața adâncului, când așeza norii sus, când fântânile adâncului deveneau tari, când impunea mării hotărârea Sa, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când stabilea temeliele pământului, atunci Eu Îi eram meșter și zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-mă întotdeauna înaintea Lui.” Fiul, desfătarea Sa. În unele traduceri se spune: meșterul, arhitectul. De ce? Pentru că toate lucrurile au fost făcute în El, prin El și pentru El. Aici avem o cheie: Fiul.

Apoi, dacă deschidem la Isaia 9: 6, vom mai găsi o cheie: „Pentru că un copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii. Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna. Râvna Domnului oștirilor va face aceasta.”

O altă cheie a secretului se găsește în Daniel 7: viziunea din timpul nopții, versetele 13, 14: „Am privit în viziunile de noapte și, iată, Unul ca un Fiu al Omului venea cu norii cerurilor; și s-a apropiat de Cel Bătrân de zile și L-au adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire și glorie și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi nimicită.”

Prin urmare, frați și surori, ce este această taină a lui Dumnezeu, acest secret al Lui cu privire la planul Lui din veșnicii? Este Fiul. Dumnezeu va da totul Fiului Său. Fiul este moștenitorul tuturor lucrurilor. Toate împărățiile, slava, puterea, stăpânirea, toate Îi aparțin. Aceasta este taina. Slavă Domnului că. într-o bună zi. această taină a fost descoperită. Când

Domnul nostru Isus a venit în această lume, Cuvântul S-a făcut trup și a locuit în mijlocul oamenilor, plin de har și de adevăr. El, care este egalul lui Dumnezeu, care este chipul identic al lui Dumnezeu - și iată aici ceva ce trebuie menționat: S-a golit pe Sine Însuși de toată slava și cinstea ce-I reveneau ca Dumnezeu. S-a golit în întregime pentru a lua chip de rob. Luând înfățișarea unui om, El a fost ascultător. Așa a fost plănuit să fie și omul. Omul a fost creat ca să fie ascultător de Dumnezeu. Și iată aici Omul exemplu, singurul Om care a ascultat, care S-a smerit, care a fost ascultător de Tatăl până la moarte, și încă moarte de cruce. Din acest motiv, Tatăl L-a înălțat foarte mult și I-a dat un Nume care este mai presus de orice nume. În acest Nume, fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că Isus este Domnul. Taina a fost arătată.

Apoi, dacă citiți epistolele, taina este dezvăluită pe deplin. Aici vedem că planul din veșnicii al lui Dumnezeu a fost ca Fiul Său să fie Fiu peste toate lucrurile, totul să poarte ceva din frumusețea Lui, din slava Lui, din caracterul Lui, din El. Nici un lucru nu este merit să se arate pe sine; cerurile n-au fost făcute pentru a fi doar ceruri, ci pentru a vesti slava lui Dumnezeu. Pământul nu a fost făcut doar ca să cuprindă lucrurile de pe el, ci ca totul să fie adus la supunerea față de Cristos. Iar omul, în calitate de căpetenie a întregii creații, ca cel care stăpânește peste creație, va fi umplut până la plinătate cu Cristos.

Frați și surori, care este deci, semnificația întoarcerii la Cristos? Nu este vorba doar de un aspect personal, de un privilegiu personal de care să ne bucurăm – deși, slavă Domnului că este așa! Mai există însă un aspect, cel mai important și primordial: când ne întoarcem la Cristos, suntem cu un pas mai aproape de momentul când toate lucrurile vor fi unite în El. De aceea scrie în Efeseni 1:21, 22 că Cristos a fost... „dat să fie Cap peste toate lucrurile, Bisericii, care este Trupul Lui, plinătatea Celui ce umple totul în toți.” (GBV) Deci, frați și surori, puteți vedea acum complexitatea, importanța întoarcerii la Cristos. Ea nu are implicații numai asupra ta, ci asupra întregului plan al lui Dumnezeu. Poți fi o persoană care să întârzie, care să amâne împlinirea planului lui Dumnezeu, sau poți fi o persoană care să grăbească împlinirea planului lui Dumnezeu. Gândiți-vă, așadar, ce responsabilitate avem! Atunci cum să putem să stăm pasivi și să ne liniștim cu gândul că: „Îmi e de-ajuns că am scăpat de iad și că acum merg în cer; asta îmi este suficient”. Frați și surori, ce

jignire aducem la adresa lui Dumnezeu, cum rănim noi inima Lui dacă gândim astfel! Noi nu ne putem permite să ne considerăm o lucrare terminată, și aceasta nu de dragul nostru, ci de dragul lui Dumnezeu, pentru planul Lui. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să străpungă inima noastră! Cum putem să trăim atât de nepăsători? Nici nu ne dăm seama cât L-am rănit pe Dumnezeu!

Frați și surori, de ce trebuie să ne întoarcem la Cristos? Nu pentru noi, ci pentru Dumnezeu! O, cum a plâns Dumnezeu de-a lungul veacurilor, rugând, implorând! De ce? “Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima.”

Dar, desigur, când ne întoarcem cu adevărat la Cristos, suntem binecuvântați, pentru că toată plinătatea dumnezeirii locuiește în El. Întorcându-te la Cristos, te întorci acasă, te întorci la bogățiile de nepătruns, glorioase, care sunt în El. El este plinătatea lui Dumnezeu. Noi nici nu ne putem imagina cum este această plinătate a lui Dumnezeu. Am gustat puțin din dragostea Lui, puțin din dreptatea Lui, puțin din sfințenia Lui, puțin din frumusețea Lui, puțin din slava Lui, din curăția Lui. Doar puțin. Dar mai este așa de mult! El vrea să ne binecuvânteze cu toate binecuvântările spirituale din locurile cerești în Cristos Isus. Prin urmare, întorcându-ne la Cristos, ne întoarcem la plinătate, începem să ne bucurăm ca niciodată de Cristosul nostru.

Un alt lucru. Când ne întoarcem la Cristos, descoperim că El începe să ne transforme și să ne facă asemenea Lui. Ce înseamnă creșterea spirituală? Noi vrem să creștem din punct de vedere fizic. Un copil vrea să crească. Mi-aduc aminte de sora mea mai mică și de sora verișoarei mele. Amândouă erau micuțe. Într-o zi s-au așezat pe scări și cineva le-a auzit vorbind. Știți despre ce vorbeau? Se plâneau de faptul că erau cele mai mici din familie (ca vârstă). „Noi suntem atât de mici, uită-te la frații și surorile noastre, câte pot ei să facă! Iar noi nu putem face nimic”. Vroiau să crească, să fie mature! Dar, ciudat, copiii lui Dumnezeu nu sunt așa! Noi nu vrem să creștem. „Ce bine ar fi să rămânem bebeluși în Cristos toată viața, ca altcineva să aibă grijă de noi, iar noi să n-avem nici un fel de responsabilitate! O idee strălucită, nu-i așa?” Dar ne înșelăm! Dumnezeu nu vrea bebeluși. El vrea să aibă fii și fiice. Dumnezeu caută oameni care să împartă responsabilitatea cu Fiul Lui. Dar ce este creșterea creștină? Cum ajungem la maturitate spirituală? Noi știm cum să ajungem la

maturitate fizică și mentală, dar știm cum să ajungem la maturitate spirituală? Creșterea spirituală este creșterea lui Cristos în tine. Tu nu crești, ci te micșorezi, iar Cristos este Cel care crește; aceasta este creșterea spirituală. Din acest motiv, este un proces foarte dureros. Tu trebuie să mori ca El să trăiască. Cu cât te pleci mai mult la cruce, cu atât se arată mai din plin în tine viața lui Cristos. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt în viețile noastre în ziua de azi. El vrea ca să fim schimbați și transformați, până ce vom fi făcuți asemenea chipului lui Cristos. Ce înseamnă a fi transformat în asemănare cu Cristos? Ce înseamnă ca Cristos să ia chip desăvârșit în noi? Aceasta înseamnă: nimic din mine, totul din Cristos.

Dragi frați și surori, noi am început viața cu nimic din Cristos, totul din mine. Apoi, treptat, am devenit ceva din Cristos și ceva din mine. Până ce, în final, totul va fi din Cristos, nimic din mine. Aceasta înseamnă că Cristos a luat chip desăvârșit în noi, aceasta este creșterea spirituală. Dacă ne măsurăm după acest standard, cât de departe am ajuns? Acesta este deci, un alt aspect al întoarcerii la Cristos.

Acum, al treilea aspect: a fi gata pentru Cristos. Cum să fii gata pentru Cristos? Singura modalitate de a fi gata pentru Cristos este aceasta: după cum este El, așa suntem și noi. Adică să fim ca El. Și a fi ca El nu înseamnă a-L imita în exterior. A fi ca El înseamnă a-I permite să trăiască neîngrădit în și prin noi. Aceasta înseamnă a fi ca El. Și acesta este modul în care putem fi gata pentru Cristos, atât cât cunoaștem noi. Îi permitem lui Cristos să trăiască în noi și prin noi. Dragostea desăvârșită alungă teama, pentru că suntem ca și El. De aceea, în ziua judecății, când ne vom înfățișa cu toții înaintea Scaunului de judecată al lui Cristos, nu va exista teamă.

Prin urmare, așa ne putem pregăti pentru venirea Domnului nostru Isus. Cel care ne-a chemat este credincios și va face acest lucru. Noi nu putem să-l facem, dar dacă suntem gata să ne lăsăm în mâna Lui, El îl va face. Și credem că deja și acum lucrează la aceasta. Așa că, atunci când vom sta înaintea Lui, nu ne va fi teamă. „Fără vină la venirea Domnului nostru Isus.” Aceasta este rugăciunea mea: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin, și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Cristos.” Pregătiți pentru Împărat!

În fine, răsplata. Frați și surori, va exista răsplata Împărăției. Ce este răsplata? Ce este harul? Ce este darul? Harul este ceva oferit gratis tuturor,

și el depinde de cel care oferă, și nu de cel care primește. Este gratis. Slavă Domnului că El este Dăruitorul tuturor lucrurilor bune. El dă, și dă și a dat pe singurul Lui Fiu, tot ce avea. Noi nu-l merităm, n-am făcut nimic pentru a-l dobândi, dar așa este harul: este oferit gratis. Dar, frați și surori, Biblia ne spune că va fi și o răsplată. Ce este răsplata? Dacă primești ceva pentru ceea ce ai lucrat, aceasta este o răsplată. Nu este dar, ci răsplată. Răsplata este selectivă, nu este oferită tuturor, nu este gratis, ci implică un cost. Ea cere muncă și depinde de cel care o primește, nu de cel care o dă. Biblia spune că Dumnezeu nu este doar Dăruitorul tuturor lucrurilor bune, ci El oferă și o răsplată celor care-L caută cu sinceritate. Există vreo contradicție aici? Nu. Astăzi, noi abuzăm de har. În așa măsură abuzăm de faptul că harul e fără plată, încât nu avem nici un simț al responsabilității. „El a făcut totul. Totul este acordat gratis. De ce să-mi bat capul? Indiferent de cum acționez sau reacționez, El mă iubește și va avea grijă ca să ajung în Împărăție, atunci când va veni pe acest pământ. Voi domni și voi stăpâni împreună cu Cristos timp de o mie de ani.” Dar rețineți: aceasta nu este un dar, ci este o răsplată. Este adevărat că veșnicia este un dar, viața veșnică este un dar. Dacă crezi în Domnul Isus, ești mântuit pentru veșnicie. Sau, mai simplu spus: cerul este al tău pentru totdeauna. Dar țineți minte: înainte de cer, va fi Împărăția de o mie de ani. Domnul nostru Isus Se va întoarce pentru a-Și primi Împărăția. Toate împărățiile pământului vor deveni Împărăția lui Dumnezeu și a Cristosului Său. Și El va domni peste întregul pământ timp de o mie de ani, cu dreptate. Dar când va veni Împărăția Lui, El îi va răsplăti pe cei care au înaintat cu sârguință către țel, pe cei care au fost transformați și făcuți asemenea lui Cristos, pe cei care s-au întors la Cristos, pe cei care sunt gata pentru El, pe biruitori, dacă vreți. Astăzi dacă murim împreună cu El, vom domni împreună cu El în zilele care vor veni.

Frați și surori, aceasta este o răsplată, nu un dar. Nu este dată gratis tuturor, ci este dată celor care o merită. Înseamnă aceasta că răsplata și darul se contrazic? Nu. Sunt complementare. De ce? Pentru că atunci când ți se oferă darul și tu îl primești, primești harul lui Dumnezeu. Dar după ce ai primit harul lui Dumnezeu în tine, știi că acesta nu este finalul? Știi tu că harul înseamnă înainte de toate că există ceva în acea Persoană, atât de plăcut, atât de atractiv, atât de satisfăcător? Acesta este începutul harului. Dumnezeu este un Dumnezeu al harului. Domnul nostru este

plin de har. Este atât de atractiv, atât de frumos, atât de glorios, atât de bogat, atât de strălucitor! Aceasta este originea harului. Și apoi, când acest har ajunge la om ca dar, gratis – „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” – noi primim acest har în noi. Acesta este al doilea pas.

Dar harul mai are și un al treilea pas. După ce ai primit harul, acest har va începe să te schimbe, încât și tu, la rândul tău, vei ajunge plin de har. Poți să fii plin de har, după cum El este plin de har.

Deci, frați și surori, ce este răsplata? Da, răsplata este lucrarea ta. Dar ce fel de lucrare este aceasta? Tot El este Cel care lucrează în tine și în mine. Deci, este tot har, este un har arătat în afară. Nu este lucrarea ta, este lucrarea Lui. El lucrează în tine, lucrează prin tine; tu dai voie harului să curgă prin viața ta. Și, frați și surori, pe această bază El ne va răsplăti. Deci, în cele din urmă, totul este har. N-avem nimic cu ce să ne mândrim. De aceea a zis Pavel: Sunt ceea ce sunt prin harul lui Dumnezeu. Dar, slavă Domnului, El este atât de plin de har, încât ne va și răsplăti, chiar dacă El este Cel care face toată lucrarea. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, dorința Lui este ca noi să câștigăm această răsplată. Atunci, cine suntem noi ca să nu încercăm? O, apostolul Pavel, cum tânjea el după ziua lui Cristos, cum aștepta să-L vadă pe Domnul față-n față.! Și ca să ajungă acea zi, el se arunca spre ce-i stătea înaintea, uitând ce era în urma lui. Voia să apuce pe Cel de care fusese și el apucat, de Cristos. Aceasta este atitudinea pe care trebuie s-o avem! Dacă veți proceda așa, nu trebuie să vă faceți probleme de răsplată, pentru că Dumnezeu nostru este drept și credincios.

Prin urmare, frați și surori, întoarcerea la Cristos implică atâtea aspecte! Cel mai important este ca planul veșnic al lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său să fie pe deplin realizat. Aceasta vrea să spună versetul: „...la împlinirea timpurilor să unească din nou toate lucrurile în Cristos, cele din ceruri și cele de pe pământ”. Lăudat să fie Domnul!

Doamne scump, ne plecăm înaintea Ta, uimiți de căile Tale, uimiți de planul Tău. Doamne, Îți mulțumim că ne-ai permis să fim implicați în această mare taină a veacurilor. Trezește-ne, pentru ca să vedem ce privilegii și ce responsabilități avem, pentru ca să ne întoarcem cu toții la Cristos. Pentru ca Cristos să fie totul în toți pentru noi. A Ta să fie slava, în Numele Domnului nostru Isus, Amin.”

Treziți-vă și fiți gata

Deschideți vă rog la:

Osea 6:1-3: *„Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat și tot El ne va vindeca; El ne-a lovit și tot El ne va lega rănilile. El ne va reînvia după două zile, a treia zi ne va ridica și vom trăi înaintea Lui. Să cunoaștem, să urmărim cunoașterea Domnului! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul.”*

Romani 13:11-14 *„Și faceți aceasta, știind vremea, că acum este ora de a ne trezi din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, ziua este aproape. Așadar, să ne dezbrăcăm de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armura luminii. Să trăim frumos ca în timpul zilei, nu în petreceri și beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în certuri și în invidie, ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Cristos și nu purtați de grijă cărnii ca să-i împliniți poftele.”*

2Corinteni 7:10,11 *„Căci întristarea după voia lui Dumnezeu produce o pocăință care conduce la mântuire și de care nu-ți pare rău, dar întristarea lumii produce moarte. Căci iată, tocmai întristarea aceasta după voia lui Dumnezeu, ce silință a trezit în voi, ce dezvinovățire, ce indignare, ce teamă, ce dorință aprinsă, ce râvnă, ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta.”*

Să ne rugăm: *„Doamne scump, vrem să Îți mulțumim pentru acest privilegiu de a veni împreună înaintea prezenței Tale, în Numele Tău, ca să auzim Cuvântul Tău. Doamne, Îți cerem să ne dai urechi de auzit și o inimă care să înțeleagă. Ne rugăm ca Cuvântul să nu se întoarcă la Tine fără rod, ci să-și atingă scopul în fiecare din noi, pentru ca planul Tău să fie dus la îndeplinire. Te rugăm în Numele scump al Domnului nostru Isus, Amin.”*

De data aceasta, ne-am adunat cu toții pentru a cugeta la unirea tuturor lucrurilor în Cristos. În această unire, noi, ca popor al Domnului, trebuie să fim cei dintâi. Noi suntem primele roade ale creației. Noi trebuie să fim aduși în Cristos, apoi vor urma toate celelalte lucruri. Iată, deci, cât

de important este să privim cu mare seriozitate acest lucru înaintea Domnului.

Responsabilitatea mea este întoarcerea la Cristos. Așa cum am spus și în prima parte a mesajului, e de presupus că s-a produs o deviere și, datorită acestei devieri, a apărut nevoia de întoarcere. Provocarea care ne vizează pe noi este aceasta: simțim noi nevoia de întoarcere la Cristos? Care este atitudinea noastră? Considerăm că nu avem nevoie de întoarcere, pentru că suntem acolo unde trebuie să fim, întotdeauna am fost și nu ne-am abătut nici o clipă? Frați și surori, dacă aceasta este atitudinea noastră, atunci nu avem nevoie să auzim cele ce vor fi rostite în continuare. Dar dacă, prin harul lui Dumnezeu, simți nevoia ta, iar această nevoie nu este doar la nivelul minții; dacă în adâncul inimii simți necesitatea întoarcerii la Cristos, atunci următoarea întrebare pe care trebuie să ne-o punem este: cum? Cum să ne întoarcem la Cristos? Calea de întoarcere – la aceasta am dori să cugetăm în această dimineață, înaintea Domnului.

Nu știu ce simțiți voi, dar eu simt foarte acut faptul că, în aceste zile de pe urmă, copiii lui Dumnezeu tind să doarmă din punct de vedere spiritual. Mi se pare a fi un fenomen obișnuit. Poporul lui Dumnezeu nu este vigilent, poporul lui Dumnezeu nu este treaz, nu veghează, nu este plin de râvnă. Poporul lui Dumnezeu pare a fi amorțit, pare a dormi din punct de vedere spiritual. Aceasta găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. În Romani, capitolul 13 suntem chemați să ne trezim, să ne trezim din somn. „Pentru că noaptea este mult înaintată și ziua este aproape.” Cu alte cuvinte, nu putem și nu trebuie să continuăm să rămânem în letargie spirituală, în somn spiritual, chiar în comă. Pentru că noaptea este mult înaintată, este timpul să ne trezim. Mai ales când se apropie miezul nopții, tendința să adormi este mare. Este greu să stai treaz. Dar acesta este cel mai periculos timp. Pentru că acesta este timpul când ni se cere să fim treji, să fim veghetori.

Domnul Isus S-a dus cu ucenicii în Grădina Ghețimani. El era foarte apăsător în duhul Său! Le-a cerut ucenicilor să rămână acolo, iar El urma să meargă mai departe ca să Se roage. A luat cu El pe trei dintre cei mai apropiați ucenici ai Săi. Mie mi se pare ciudat faptul că Domnul Isus i-a lăsat pe ceilalți ucenici acolo, fără să le ceară să vegheze și să se roage cu El. Dar acestor trei ucenici, cei mai apropiați ucenici, Domnul nostru *le-a cerut* să vegheze și să se roage împreună cu El. El a mers la o anumită

depărtare și S-a rugat. La întoarcere, i-a găsit pe cei trei dormind adânc. Domnul i-a sculat și le-a spus: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită. Duhul este plin de râvnă, dar carnea este fără putere.” Am putea spune ca aceasta este starea universală a copiilor lui Dumnezeu de astăzi. Suntem într-o stare de amorțeală, dormim. Zilele de pe urmă sunt cele mai apăsătoare. La fel este și când ajungem la miezul nopții; pentru trup este foarte greu să rămână treaz. Dar acesta este timpul cel mai important în care e nevoie să fii treaz și veghetor.

Aceste versete din Romani 13 sunt bine cunoscute. De ce? Pentru că ele au reprezentat punctul de răscruce în viața lui Augustin. Augustin a fost un tânăr foarte inteligent. A avut o minte atât de ascuțită, încât a devenit profesor universitar de Retică la o vârstă foarte fragedă. Pe vremea lui, a fi profesor de Retică era cea mai înaltă poziție ce se putea obține în universitate. Dar acest tânăr a dus o viață destrăbălată. Mama lui, Monica, s-a rugat pentru el, a plâns înaintea Domnului pentru fiul ei. Când Augustin a început să simtă nevoia de a înțelege semnificația vieții, a început căutarea. A ajuns la fanaticism. Dar, într-o zi, el și prietenii lui au mers să petreacă câteva zile împreună, cu scopul de a cugeta la sensul vieții. Însă n-au ajuns la nici o concluzie. Augustin a fost atât de frustrat, încât s-a ridicat și a plecat să se plimbe prin grădină. Care este sensul vieții? Nici un răspuns. La un moment dat a auzit niște copii cântând și s-a oprit să asculte cuvintele lor. Ceea ce a auzit a fost: „Ia-o, ia-o și citește-o.” A mers înapoi la el în cameră, a luat Biblia, a deschis-o și a citit Romani 13, versetele pe care le-am citit la început. „Și faceți aceasta, știind vremea, că acum este ora de a ne trezi din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea a trecut, ziua este aproape. Așadar, să ne dezbrăcăm de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armura luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în petreceri și beții, nu în desfrânări și fapte de rușine (așa trăia Augustin), nu în certuri și în invidie, ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Cristos și nu purtați de grijă cărnii, ca să-i împliniți poftete.” A auzit glasul lui Dumnezeu, s-a pocăit și s-a întors la Cristos.

Frați și surori, suntem noi amorțiți din punct de vedere spiritual? Am fost treziți? Știți, viața e o luptă. Din momentul în care te naști, lupti în fiecare zi și-n fiecare ceas împotriva morții. Din punct de vedere fizic, viața întregă este o luptă continuă. Cu cât mai adevărat este aceasta din

punct de vedere spiritual! Cât de adesea cântăm că, dacă suntem mântuiți, asta-i tot. Lupta a fost câștigată, așa că putem să ne destindem, să privim lucrurile cu ușurință, să fim nepăsători. Frați și surori, este aceasta atitudinea noastră? Dacă da, atunci nu-i de mirare că ducem o viață de înfrângere spirituală. Pentru că sunt forțe în jurul nostru și avem un vrăjmaș chiar în noi: carnea noastră. Avem vrăjmași în jurul nostru: lumea. Avem vrăjmași ascunși: îngerii, Satan, Diavolul, Înșelătorul, Ucigașul. Frați și surori, în momentul în care am fost mântuiți, am fost născuți de sus, lupta a început. Ea va continua până la sfârșit. Dar, din nefericire, copiii lui Dumnezeu privesc cu mare ușurință viața de creștin, ei nu înțeleg că viața creștină este o luptă pentru viață. Te relaxezi, stai mai la urmă, nu lupți, nu-ți dai toate silințele să-L cauți pe Domnul cu toată inima, luptându-te lupta cea bună! Frați și surori, nu-i de mirare că, datorită nepăsării, ajungem să ne cufundăm într-un somn spiritual adânc. Nu suntem conștienți de faptul că ceva nu merge în viața noastră de creștini. Credem că suntem într-o stare bună, că totul e în regulă.

Când am fost tânăr, am citit o întâmplare, nu știu dacă e reală sau e ficțiune. A fost odată un om care vâslea pe un râu ce ducea spre cascada Niagara. Era o zi minunată, însorită. După un anumit timp, omul s-a oprit din vâslit, s-a întins pe spate în barcă, bucurându-se de vreme și de priveliștea de pe maluri. Dar barca a fost luată de curenți. Într-o clipă, omul s-a trezit la marginea cascadei.

Frați și surori, ne aflăm și noi acum în aceeași situație? Vă amintiți ce scrie în Evrei, capitolul. Aici apare prima avertizare pentru credincioși. Evrei este o scrisoare plină de îndemnuri. Îndemnurile sunt atât avertizări, cât și încurajări. Aici, în capitolul 2, găsim prima avertizare. După o revelație extraordinară a Fiului lui Dumnezeu, vine avertizarea. Ascultați: „...ca să nu alunecăm alături.” Și a aluneca este același lucru cu a te îndepărta. Cu alte cuvinte, după ce am primit o astfel de revelație a Domnului nostru Isus, a Cristosului, a Fiului lui Dumnezeu, trebuie să luăm lucrurile în serios și să căutăm cu stăruință să-L cunoaștem pe El. Dacă nu facem așa, treptat vom aluneca. Treptat, ne vom îndepărta. Nu este aceasta starea multor credincioși de astăzi? Ei sunt mântuiți, dar nu sunt diferiți de oamenii din lume; se îndepărtează încetul cu încetul de standardul creștin. Frați și surori, este timpul să ne trezim din somn, să ne sculăm. Pentru că noaptea este mult înaintată și ziua se apropie. Dacă Domnul nostru ar veni astăzi, unde ai fi?

Adeseori spunem că scrisoarea către cei din Laodiceea, ultima scrisoare adresată bisericilor de către Domnul nostru înviat, reprezintă, profetic, Biserica din zilele de pe urmă. Ce vedem aici? Nu erau nici reci, nici în clocot, ci căldicei. În mod natural, nouă ne plac lucrurile moderate. Nu ne place nici ceaiul foarte fierbinte, nici ceaiul foarte rece. Cel călduț este cel mai potrivit, este un bun somnifer. Și pe plan spiritual, cât de adevărat este acest lucru! Pentru că, în mod natural, ne plac lucrurile care nu sunt nici calde, nici reci. Dacă mănânci ceva prea fierbinte, ți se spune: „Este prea fierbinte!” Dacă mănânci ceva prea rece, ți se spune: „Este prea rece! Mai așteaptă, ca să se încălzească puțin!” „Să nu fie prea fierbinte! Nu ajunge la extremă! Fii temperat!” Este un sfat pe care-l auzim foarte des. Starea de căldicel. Dar ascultați ce spune Domnul: „O, dacă ai fi fost rece sau în clocot!” Domnului nostru nu-I place starea de căldicel. „Dacă nu ești fierbinte”, spune Domnul, „atunci mai bine ai fi rece. Așa măcar te poți trezi. Dar dacă ești căldicel, atunci nu vezi nevoia de trezire”.

Frați și surori, nu așa stau lucrurile și astăzi cu copiii lui Dumnezeu? Descoperi că sunt oameni care, la începutul vieții lor creștine, erau plini de râvnă pentru Domnul, erau în clocot. Dar, treptat, acea dragoste dintâi s-a răcit. Însă ei privesc în urmă și își amintesc cât de credincioși, cât de bogați, cât de mult Îl cunosc pe Domnul. Care este locul bisericii din Laodiceea? De unde se trage ea? Biserica din Laodiceea se trage din Filadelfia. A fost un timp când dragostea de Dumnezeu și dragostea de frați era imensă. A fost un timp când ei nu tăgăduiau Numele Domnului, ci păzeau cuvântul răbdării Lui. Îi erau credincioși Domnului și, de aceea, Domnul li S-a descoperit în mod deplin. Aceasta a fost biserica din Filadelfia. Dar treptat, focul s-a stins. Ei continuau să păstreze înfățișarea exterioară a lucrurilor, dar focul nu mai era în mijlocul lor. Aceasta este Laodiceea. În afară, totul pare a se desfășura normal, nu poți găsi nici vină. Au cunoștință scripturală exactă, corectă, dar ea este moartă. Ei credeau că sunt bogați, dar Domnul nostru le-a spus: „Sunteți săraci”. Credeau că sunt îmbrăcați, dar Domnul le-a spus: „Sunteți goi”. Credeau că văd, dar Domnul le-a spus: „Sunteți orbi”. Domnul stătea afară la ușă și bătea, dar ei credeau că Domnul este cu ei înăuntru. Frați și surori, suntem și noi într-o asemenea stare? Am avut un început glorios cu Domnul, dar unde ne aflăm acum? Și, totuși, suntem mândri de noi înșine. Frați și surori, putem ajunge într-o așa situație, putem fi înșelați de Diavolul într-o așa măsură, încât să ajungem să fim complet

împietriți, adică să nu mai fim capabili să distingem care este situația reală. Cartea Maleahi ne arată ce este împietrirea spirituală. Copiii lui Dumnezeu pot ajunge atât de împietriți încât să nu mai vadă realitatea. Iată deci ce spune poporului lui Dumnezeu ultima voce a Vechiului Testament. Dumnezeu a spus: „V-am iubit”, dar ei au spus: „Cum ne-ai iubit?” N-au mai perceput nici măcar dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „M-ați necinstit”; ei au zis: „Cu ce Te-am necinstit?” Dumnezeu a spus: „M-ați obosit cu cuvintele voastre”; ei au zis: „Cu ce Te-am obosit?” Dumnezeu a spus: „Întoarceți-vă la Mine”; ei au zis: „Unde să ne întoarcem?” Dumnezeu a spus: „M-ați înșelat”; ei au zis: „Unde Te-am înșelat?”

Frați și surori, aceasta este împietrire. Minteă îți este complet blocată de înșelăciune. Pur și simplu *nu poți vedea* realitatea. Și din nefericire, poporul lui Dumnezeu de astăzi poate ajunge în aceeași situație.

Aș dori să spun câteva cuvinte generației tinere. Spiritual vorbind, în Biblie nu există a doua generație. Din punct de vedere fizic există, dar spiritual nu există o a doua generație. Întotdeauna este prima generație. Vă aduceți aminte de copiii lui Israel. Prin îndurarea lui Dumnezeu, ei au intrat în țara Promisă. Ei văzuseră lucrările puternice ale lui Dumnezeu, văzuseră bunătatea lui Dumnezeu. Dar după moartea lui Iosua și a primei generații de bătrâni, care-L cunoscuseră pe Domnul, știți ce s-a întâmplat? A doua generație, deși locuia în țara Promisă, n-a putut să-și păstreze moștenirea. De ce? Pentru că ei nu aveau o experiență proprie cu Dumnezeu. Ei trăiau după tradiții. Și dacă trăiești după tradiție, indiferent cât de bună ar fi, cât de corectă ar fi, ea este moartă. Asemenea multor frați și surori, tu ai crescut într-o familie de creștini. Poate ești încă nemântuit. Și eu am crescut într-o familie de creștini. Tatăl meu Îl iubea pe Domnul. În fiecare zi ne strângeam toată familia pentru un timp de închinare înaintea Domnului. Dar eu nu eram mântuit. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, ești atins de Cristos într-un mod real, ești mântuit. Slavă Domnului pentru asta! Dar nu trăi după tradiția părinților tăi. Trebuie să-L cauți pe Domnul cu seriozitate, pentru a-L experimenta pe Cristos Cel viu în viața ta. Altfel, te vei afla în aceeași poziție de somn spiritual.

Prin urmare, frați și surori, care este calea de întoarcere la Cristos? Mai întâi adu-ți aminte, amintește-ți de unde ai căzut. Cu alte cuvinte, trezește-te! Trebuie să te trezești! În Apocalipsa, capitolul 2 găsim scrisoarea către biserica din Efes. Domnul nostru a zis acestei biserici, în

versetul 5: „Amintește-ți deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi; dar dacă nu, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți aduci aminte. Adu-ți aminte de unde ai căzut. Dacă îți aduci aminte, atunci mai este nădejde. Plângerile lui Ieremia 3: 19-21 „Adu-ți aminte de necazul meu și de rătăcirea mea, de pelin și amărăciune! Sufletul meu își amintește mereu de ele și este smerit înăuntrul meu. De aceasta îmi amintesc în inima mea, de aceea am speranță.” Cunoașteți pilda fiului risipitor: el era departe, într-o țară străină. Cheltuisese tot ce-i dăduse tatăl și, iată, a venit foametea! A fost trimis să păzească porcii. Nici măcar roșcove nu avea să mănânce. În disperarea lui, și-a adus aminte de casa tatălui său. Și-a adus aminte că în casa tatălui său era belșug, chiar și servitorii aveau din belșug. Acest lucru l-a trezit. S-a deșteptat din somnul său. Acesta a fost începutul întoarcerii la tatăl său.

Deci, frați și surori, primul pas este să ne trezim, să ne deșteptăm. Trebuie să ne amintim, să ne aducem aminte de legătura vie pe care o aveam cândva cu Cristos. Acum însă, am ajuns într-o așa situație! Înțelegerea acestui lucru ne va trezi. Care sunt instrumentele pe care le folosește Dumnezeu pentru a ne trezi? Deja le-am menționat: Dumnezeu ridică prooroci care să trezească pe poporul Său. Slujirea profetică urmărește trezirea poporului lui Dumnezeu din amorțeală. Dumnezeu i-a trimis pe Ilie, pe Elisei la copiii lui Israel, încercând să-i trezească, să-i aducă înapoi la El prin minuni, prin fapte puternice. Apoi i-a trimis pe Osea, Amos, Isaia, Ioel ca să-i trezească, să-i scoată din amorțeală. În ultimele zile ale lui Iuda, Dumnezeu l-a trimis pe Ieremia ca să-i cheme înapoi. În timpul captivității babiloniene, Dumnezeu i-a ridicat pe Daniel, pe Ezechiel; și chiar după ce o rămășiță s-a întors, Dumnezeu i-a ridicat pe Hagai, Zaharia, Maleahi. În Noul Testament, Dumnezeu l-a ridicat pe Ioan Botezătorul, cel mai mare dintre profeți; apoi a venit Însuși Domnul nostru.

Dragi frați și surori, Cuvântul lui Dumnezeu este instrumentul prin care Dumnezeu trezește oamenii din amorțeala spirituală, îi trezește pentru El. Și dacă nu ascultăm de Cuvânt, ca și cum n-ar fi îndeajuns, Dumnezeu va folosi pedeapsa, disciplina, pentru a ne trezi. Pentru că El ne iubește. Pe cel pe care-l iubește îl și pedepsește. Aceasta este calea prin care încercă să ne trezească. Uneori poate fi o boală sau o criză în familie,

alteori o zdruncinare puternică a poziției pe care te afli, dar toate acestea sunt expresii ale dragostei lui Dumnezeu care încearcă să-Și cheme poporul înapoi la El. El este singurul liman sigur. Prin urmare, frați și surori, primul pas pe calea de întoarcere este trezirea, deșteptarea, aducerea aminte.

Al doilea pas. După ce ne-am trezit în duhul nostru, când am început să realizăm în ce stare de plâns ne aflăm, când ne-am venit în fire, urmează pocăința. Noi adesea ne gândim că pocăința este pentru lume. Lumea trebuie să se pocăiască. Și, când predicăm Evanghelia, întotdeauna spunem: „Pocăiți-vă și credeți în Domnul Isus”. Cu siguranță, lumea are nevoie de pocăință. Dar, frați și surori, pocăința nu se oprește aici. Pocăința este atât pentru creștini, cât și pentru necreștini. Și noi, credincioși, avem nevoie de pocăință la fel de mult ca și cei din lume. Și într-un sens foarte real, poate că trebuie să ne pocăim mai mult decât cei din lume, pentru că am primit mai multă lumină.

Frați și surori, simțiți cu adevărat nevoia de pocăință? Cuvântul spune: „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel care suferă și are duhul mâhnit, spre cel care tremură la cuvântul Meu”. Tremură la Cuvântul lui Dumnezeu! Tremurăm noi la auzirea acestui Cuvânt? Suntem noi dintre cei care suferă și au duhul mâhnit? Spre o astfel de persoană Își va îndrepta Dumnezeu privirile. Pocăința este un proces continuu în viața noastră spirituală. După ce te-ai pocăit și te-ai întors la Domnul, trebuie să păstrezi un duh de pocăință pentru tot restul vieții tale. Cu cât te apropii mai mult de Domnul, cu atât îți dai seama cât de mult ai păcătuit împotriva Lui. Ce este păcatul? În Romani 3: 23 scrie: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Ce este păcatul? Păcatul înseamnă a fi lipsit de slava lui Dumnezeu. Ce este slava lui Dumnezeu? Dumnezeu este slavă. Cu alte cuvinte, Domnul nostru este plin de slavă. Acesta este caracterul Lui. El este sfânt. De curând am citit o carte în care scria că sfințenia aparține în mod unic doar caracterului lui Dumnezeu. În afara lui Dumnezeu, nici o altă ființă nu este sfântă. Pentru că El este total diferit, aparte, unic. Dar El vrea ca și noi să fim sfinți, să avem caracterul Lui sfânt, distinct, în totalitate pentru Dumnezeu.

Ce este păcatul? Doctorul Zuma a fost un om folosit mult de Domnul în rândul musulmanilor. El a avut o definiție pentru păcat. El a spus: „Păcatul este legătura lăuntrică dintre două personalități, a ta și a lui Dumnezeu. În ce relație se află aceste personalități, formează ele un tot

unitar sau se află în conflict? Ultimul caz, reprezintă păcatul.” Și am mai citit un exemplu: „Păcatul este adus la lumină când tu și eu suntem în lumina feței Lui”. Când lumina feței lui Dumnezeu strălucește peste noi, atunci știm dacă am păcătuit sau nu. Este viața noastră capabilă să stea față în față cu viața lui Dumnezeu? Suntem noi sfinți, separați, separați, credincioși în totalitate lui Dumnezeu, așa cum este El? Cine ar putea spune că nu are păcat? Dacă spunem asta, ne înșelăm singuri. Avem nevoie este să vedem slava Lui. Dacă nu-L vedem pe El, dacă nu vedem lumina feței Lui, atunci ne simțim bine. Dar când venim în prezența Lui, atunci ne dăm seama că avem păcat. Trebuie să ne pocăim. Din același motiv John Bunyan a spus: „Lacrimile pocăinței mele au nevoie să fie curățite.” Cu cât te apropii mai mult de Domnul, cu atât menții o atitudine de pocăință continuă. Pentru că doar ea te va duce la mântuire.

Așadar, iată ce este pocăința. Pocăința este lucrarea Duhului Sfânt. Noi nu ne putem pocăi, putem să regretăm, să avem remușcări, putem fi triști. De ce? Pentru că totul se reduce la noi, pentru că ne pierdem reputația; întrucât am căzut, mândria ne este atinsă, suntem umiliți. Doar atât putem face noi. Dar nu ne putem pocăi. Pocăința este lucrarea Duhului Sfânt. Este o schimbare a minții. Noi singuri nu ne putem schimba mintea, doar Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate s-o facă. El ne va dovedi vinovați, ne va convinge și ne va duce la pocăință. Și când apare pocăința adevărată, cunoașteți rezultatul. De aceea, în 2 Corinteni 7, Pavel din dragoste pentru credincioșii corinteni, încearcă să-i convingă, să-i trezească la realitate. Dar ei sunt atât de încăpățânați, atât de împietriți, încât nu primesc. Așa că, în cele din urmă, Pavel le scrie o scrisoare tăioasă. Nu a rămas până la noi această scrisoare, unii spun că în 2 Corinteni s-ar afla o parte din ea, dar nu știm exact ce a cuprins ea. Pavel însă a scris-o cu lacrimi! O scrisoare dură, împotriva situației în care se aflau credincioșii din Corint. După ce a scris scrisoarea, a regretat. Pentru că nu dorea să-i rănească, nu știa cum aveau s-o primească. Dar, slavă Domnului, Duhul lui Dumnezeu a lucrat și ei s-au pocăit cu adevărat. Deci, ce este pocăința adevărată? Citiți 2 Corinteni 7:11 „Pentru că, iată, tocmai aceasta, întristarea voastră potrivit lui Dumnezeu...” Pocăința este o întristare potrivit lui Dumnezeu. Aș putea s-o definesc și altfel: pocăința este o întristare spre binele tău, pocăința este o întristare spre slava lui Dumnezeu. Aici scrie: „... întristare potrivit lui Dumnezeu...” Care au fost urmările? „Ce sânguință a lucrat în

voi! Ce dezvinovățire!”, și asta înseamnă curățire. Trebuie să te cureți de acest păcat. „Și ce indignare” - la fel ca și la Iov: Mi-e scârbă de mine, mă urăsc. „Ce teamă” - tremur la Cuvântul lui Dumnezeu, „și ce dor” - o dorință adevărată după întoarcerea la Domnul. „Și ce râvnă, și ce răzbunare! În toate privințele ați dovedit că voi înșivă sunteți curați în acest lucru!” Aceasta este pocăința. Prin urmare, al doilea pas ce trebuie urmat pe calea de întoarcere este pocăința.

Acum, cel de-al treilea lucru. Deja am depășit timpul alocat mesajului meu. Doar îl voi menționa. Al treilea lucru este întoarcerea. Pocăința este doar o fază pregătitoare. După ce te-ai pocăit, ce faci? Pocăința este latura negativă. Care este pasul pozitiv? Întoarcerea. Dar, frați și surori, când te întorci, ce înseamnă aceasta? Unde te întorci, la cine te întorci? Te întorci la Cristos. Aceasta este întoarcerea. Nu te întorci la o lucrare, la o stare, nu. Te întorci la Cristos. Pentru că mântuirea ta este în Cristos. Nu te poți îndrepta singur, nu poți face singur lucrările dintâi, așa cum ai făcut înainte. Ai nevoie ca Domnul Însuși să intre în viața ta într-un mod atât de viu, încât să poți să faci lucrarea dintâi, adică dragostea. Întoarce-te la dragostea dintâi! Deci, frați și surori, la aceasta ne întoarcem. Și dacă citiți în Cuvântul lui Dumnezeu, fie în Galateni, fie în 2 Corinteni, fie în Coloseni, fie oriunde în altă parte, veți vedea că întoarcerea nu se oprește doar la lucrarea lui Cristos, ea continuă și duce la Persoana lui Isus Cristos. Nu mai este timp ca să aprofundăm acest lucru, dar să reținem: trebuie să ne întoarcem la Cristos.

Să ne rugăm: *„Doamne scump, trezește-ne din amorțeala noastră, dă-ne pocăință și condu-ne înapoi la Tine Însuși. Te rugăm în Numele Tău, Amin.”*